

Nooit meer alleen

Birgit Verstappen

In de stenen stad is het nooit stil. Overal dringen geluiden zich op. Ik bewaar mijn gedachten en gevoelens geruisloos. Ik zou kunnen delen, maar niet dan nadat ik tot spreken hoor. Ik koester het opmerkelijke zwijgen dat ruimte schept in mij. De diepe stilte leidt mij naar een wonderlijke ontmoeting. Ik en het Zelf dat ik ontmoet, zijn één en twee tegelijk. Het is als thuiskomen.

In de trein praat een meisje met haar zus. De problemen thuis worden breed uitgestald. Ik kijk naar het meisje dat door mij heen kijkt en onverstoord de ruzie van de avond ervoor in detail beschrijft. In deze publieke ruimte is het meisje alleen. Ze kan zonder gêne onthullen wat plaatsvond. Niets hoeft bewaard voor een intiem moment. Haar medepassagiers zijn stenen brokstukken, links en rechts van haar is het ermee bezaaid.

Ik zoek de ruimte van de natuur. Mijn zintuigen open voor al wat om mij heen is. Twee vogels vliegen op uit het struikgewas. Een tak kraakt. Ik ruik de scherpe geur van een ree. De zon schijnt een schaduwspel. Terwijl ik loop, dienen gedachten zich aan. Ik volg ze niet. Zij volgen mij. Het duurt lang voordat het stiller wordt in mij. Telkens weer kijk ik, ruik ik, hoor en voel ik wat om mij heen is. Dan is er plots die gedenksteen. Ik lees over een meisje van zestien, gestorven aan een wrede ziekte, over haar diepbedroefde ouders en over de as die hier aan de waterkant is uitgestrooid. Wat publiek is, wordt privé en omgekeerd. Het lijkt wel een praatprogramma op tv.

Ik kom thuis en zie dat verderop in de straat een zoon ter wereld is gebracht. Zijn naam fladdert groot tussen twee palen in de wind. De hele wereld zal het weten. De beschuit met muisjes is alleen voor familie, voor vrienden en bekenden. Ik weet zelfs niet hoe ze eruit zien, het blijde ouderpaar.

Nooit is het stil in de stenen stad. Wat binnen is, wordt haastig naarbuiten gewerkt. Wat vol is, wordt leeg, wat leeg is, vol. Ik struikel voortdurend, over andermens' binnenkant.